

ಸದ್ಯಾದ್ರಿ ಕಾಡಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವ
ಅಪರೂಪದ ಸುರಹೊನ್ನೆ

ಹಸಿರು ಕಪ್ಪೆ

ಒಣಗಿದಷ್ಟೂ ಗಂಧವತಿಯಾಗುವ ಸುರಗಿ

ಬಹಳಷ್ಟು ತುಡುತುಂಡಾಗಿದೆ. ವನವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರು, ಮೇವು, ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು, ಮೂಲಿಕೆಗಳು, ಬಿದಿರಿನಂಥ ಅರಣ್ಯ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಸುಮಾರು ಶೇ. 21.40ರಷ್ಟು ಕಾಡು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಬೆಂಕಿಗೆ ಅಹುತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ! ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೇರುತ್ತಿರುವ ಅಗಾಧ ಇಂಗಾಲವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾದ್ದು ಕೂಡ ಕಾಡೇ. ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ 7124 ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮಾತ್ರವಿದೆ. ಭಾರತವು ಸಹಿ ಮಾಡಿರುವ ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಒಪ್ಪಂದದ ಪ್ರಕಾರ, ಕನಿಷ್ಠ 2.5ರಿಂದ

3 ಬಿಲಿಯನ್ ಟನ್ ಇಂಗಾಲವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಅರಣ್ಯವನ್ನು ನಾವು ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕಿದೆ. 'ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅರಣ್ಯ ನೀತಿ'ಯು (1988) ಹೇಳುವಂತೆ, ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ. 33 ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ, ಪರಿಸರದ ಸುರಕ್ಷತೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ರಾಜ್ಯದ ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟ ಶ್ರೇಣಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಬಹುಮುಖ್ಯ. ಬದುಕಿನ ಭವಿಷ್ಯ ಅಡಗಿರುವುದಿಲ್ಲ!

ಚಿತ್ರಗಳು: ಲೇಖಕರವು

ಸಲ್ಲಿಸಿತಷ್ಟೇ! ಆಗ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, 'ಭಾರತೀಯ ವಿಜ್ಞಾನ ಮಂದಿರ'ದ ಪರಿಸರ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಡಾ. ಟಿ. ವಿ. ರಾಮಚಂದ್ರ ನೇತೃತ್ವದ ತಂಡ ನೀಡಿದ 'ಪರಿಸರ ನಿರ್ವಹಣಾ ಯೋಜನೆ' (EMP) ವರದಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾರ್ಗಗಳು ಮಾತ್ರ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮೂಡಿಸುತ್ತವೆ. ಆನೆಗಳ ಓಡಾಟಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕಮಾರ್ಗವನ್ನು ರಚಿಸುವುದು, ಸಸ್ಯಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ಒದಗಿಸಬಲ್ಲ ಮೇವಿನ ತಾಣಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು, ನಾಶವಾದ ಅರಣ್ಯದ ಬದಲಿಗೆ ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟದ ನೈಜ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಹೋಲುವ ಕಾಡನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ಬೆಳೆಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಪರಿಹಾರಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳಿವೆ ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ. ಯೋಜನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆಯುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದೆ! ಹತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ಹೆಕ್ಟೇರ್ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಆನೆಗಳಿಗೆ ರೈಲುಮಾರ್ಗ ದಾಟಲು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕೃತಕಮಾರ್ಗ ರೂಪಿಸುವುದೆಂದರೆ, ಅವನ್ನು ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿ ಕಟುಕರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಡ್ಡಿದಂತಲ್ಲವೇ? ಮೇವಿನ ತಾಣ ರೂಪಿಸಿ ಸಸ್ಯಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಲು ಕಾಡೇನು ಸಫಾರಿಯೇ? ಏಕಸಸ್ಯ ನೆಡುತೋಪನ್ನೇ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸೋಲುತ್ತಿರುವ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಲೀ, ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟದ ಮಳೆಕಾಡನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ಪುನಃ ಬೆಳೆಸಲು ಈವರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯೇ? ಕಾನೂನಿನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಣ್ಣೆರಚಿ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯುವ ಉದ್ಯಮಗಳ ಚಾಳಿಗೆ